

Virginia
Andrews®

Geheimen op
zolder

 DE KERN

Proloog

Als jonge meisjes, die in een rustige buurt woonden waar vrijwel geen sprake was van criminaliteit, hadden Karen Stoker en ik een puberteit moeten hebben met hoopvolle verwachtingen, een puberteit van vrolijke kleuren, prettige dingen en vrolijke muziek. Het ene seizoen had niet somberder mogen zijn dan het andere. De winter had verblindend wit moeten zijn, met ijspegels als snoeren diamanten, en de lucht vervuld van ons gelach bij het knersen van de sneeuw onder onze laarzen. Lente, zomer en herfst hadden elk hun eigen magie moeten hebben. Kortom, ons puberleven had één lange en altijd even bijzondere tijd moeten zijn, beschermd door liefhebbende ouders en familie.

Geesten en kobolden, onderaardse of uit de duisternis komende wezens, hoorden niets meer te zijn dan film- en stripfiguren die ons deden gillen van verrukking, zoals we konden gillen in een achtbaan, wanneer we in de illusie van een ramp omlaag denderden en elkaar daarna snakkend naar adem omhelsden van louter blijdschap dat we nog leefden. In onze ogen vol opwinding zouden kleine diamantjes rond onze pupillen lijken te zweven. Onze voeten zouden springveren lijken te bevatten als we liepen, en alle volwassenen in onze familie zouden smeken om genade en ons vragen onze toemalozige energie mee naar buiten te nemen en hun een adempauze te gunnen.

Zo had het moeten zijn, zo had het kunnen zijn, maar iets duisters en kwaadaardigs broedde onder de oppervlakte van de wereld waarin we leefden, waarin vooral ik leefde. Ik bevond me in een roze ge-

kleurde zeepbel, zorgeloos en gelukkig, draaide pirouettes op het ijs als een ballerina, onbewust van het gerommel onder mijn voeten, geen moment vermoedend dat ik erdoor zou kunnen zakken in het ijsskoude water van verdriet en verschrikking, de ouders van onze ergste nachtmerries.

Het was Karen die me dat alles liet zien, Karen die me erop attent maakte, Karen die het gordijn optrok en me door het raam naar de schaduwen liet kijken die onheilspellend vlak achter onze denkbeeldige veilige haven hingen. Ik vond Karen net Superwoman met röntgenogen, die door valse gezichten en valse beloftes heen kon zien.

Ik wilde Karens beste vriendin zijn vanaf het eerste moment dat ik haar zag na onze verhuizing naar het Doralhuis, een huis dat berucht was geworden door de oorspronkelijke bewoners, omdat de vrouw, Lucy Doral, haar man, Brendon, vermoord en ergens op het terrein zou hebben begraven. Zijn lichaam was nooit gevonden en ze werd ook nooit van een misdaad beschuldigd, omdat ze beweerde dat hij ervandoor was gegaan, en in de negentiende eeuw was het heel wat moeilijker om mensen op te sporen. Niemand kon haar woorden bewijzen of ontzenuwen. Maar het huis had een stigma en het stond jarenlang leeg voor het in de afgelopen vijftientig jaar drie keer werd gekocht en verkocht. Elke bewoner bracht de noodzakelijke verbeteringen aan in sanitair en elektriciteit en zorgde voor weer wat extra ruimte in het huis.

Mijn broer, Jesse, zag het huis heel vluchtig toen mijn vader het voor de tweede keer ging bekijken en hem meenam. Maar een week voordat we gingen verhuizen vertrok Jesse naar de universiteit in Michigan voor zijn studie, dus kwam hij nauwelijks in ons nieuwe huis vóór zijn vakantie met Thanksgiving. Bovendien hij was veel te opgewonden over het feit dat hij naar de universiteit ging om zich erin te verdiepen waar we kwamen te wonen. Later, toen hij wél tijd in het huis doorbracht, vond ik hem verrassend afstandelijk en ongeïnteresseerd, alsof hij al op weg was naar zijn onafhankelijke leven en wij slechts een tussenstation waren tijdens zijn reis.

Karen beweerde dat ze begrip had voor zijn houding.

Zij en ik zaten vaak boven op de zolder van het huis om onze gezellige babbeltjes voort te zetten. Het was er zoveel rustiger was dan in de nieuwere, grotere keuken en de zitkamer beneden, die in latere tijd waren aangebouwd. Een korte trap aan de zuidkant van de overloop op de eerste verdieping leidde naar de deur van de zolder. De trap had geen leuning, en de oude houten treden kreunden als kleine kinderen met buikpijn als we omhoogliepen. Voor mij, en zelfs nog meer voor Karen, was het verkennen van huis en omgeving het meest interessante.

‘Misschien ontdekken we het stoffelijk overschot van meneer Dorral,’ zei Karen, ‘of althans een belangrijk bewijs. Misschien had ze hem in een muur gemetseld, zoals die man deed in Edgar Allan Poe’s *The Cask of Amontillado*,’ fluisterde ze en legde haar oor tegen een muur alsof ze de arme man nog kon horen jammeren en smeken om te worden bevrijd.

Zodra ze de zolder zag, verklaarde ze dat die het meest fascinerende deel van het huis was, omdat hij groot was en zoveel oude dingen bevatte: meubels, dozen vol oude vergeelde foto’s, bestofte lampen, een paar matrassen en wat pannen en serviesgoed die vorige bewoners hadden achtergelaten. Er lagen ook oude sieraden. Karen dacht dat ze misschien vergeten waren dat ze dat alles daar hadden opgeborgen. Ze zei dat het eruitzag of het in de steek was gelaten. Ze bracht me bijna aan het huilen door de manier waarop ze een kussen omarmde of liefkozend over een oude ladekast streek, en beweerde dat alles op het punt stond te verdwijnen en dankbaar was dat wij boven waren gekomen om het te claimen en er vriendschap mee te sluiten. Ze zei dat het een nest van weeskinderen was en klapte toen in haar handen en zei dat we alle dingen hier moesten adopteren en ze het gevoel geven dat ze weer gewenst waren.

‘Ik weet precies wat je broer vindt van dit huis, dit dorp,’ vertelde ze me toen Jesse terug was naar de universiteit aan het eind van zijn kerstvakantie en ik me bij haar beklaagd had dat hij al die tijd dat hij thuis was zo onverschillig had gedaan. Hij vond het niet erg dat we kilometers moesten rijden om naar een bioscoop te gaan of dat er

geen chique restaurants waren in ons dorp. Hij vond het niet erg dat er geen verlichting was in onze straat of dat de dichtstbijzijnde buren op een kilometer afstand woonden.

Karen en ik zaten op een oude leren bank met gerimpelde en gebarsten kussens die ons deden denken aan een verweerd gezicht, bijna perkamentachtig verdroogd door Vadertje Tijd. Al na de tweede keer dat we op de zolder waren, doopte Karen hem 'ons nest'. Noch de bedompte, warme lucht, noch de spinnenwebben in de hoeken hinderden haar. We luchtten en stofften de ruimte zo goed mogelijk, maar hij leek nooit echt schoon te worden. Ze zei dat we ons dat niet moesten aantrekken, want dat clubhuizen, geheime plekjes, er zo hoorden uit te zien en dat we boften met die zolder.

De dag waarop we over Jesse praatten, hadden we allebei een ouderwetse jurk aangetrokken met een enkellange rok en heel veel kant, een breedgerande hoed met bloemen, en oorbellen van imitatie-diamanten en -smaragden, die we hadden gevonden in een oude zwarte hutkoffer die volgens Karen leek op de koffers die waren gezonken met de Titanic. Ik droeg een opvallende ketting van namaakparels die lichtgeel verkleurd waren. Karen droeg zwarte ouderwetse veterschoenen en een paar van die dikke nylonkousen die door oude vrouwen werden dragen, en die in plooiën over hun kuit en enkels zakten.

'O, ja? En wat vindt hij er dan van?' vroeg ik, een beetje geërgerd, omdat ze meende hem beter te kunnen doorgronden dan ik.

'Simpel. Doe niet zo stom. Dacht je dat ik hier zou zijn als ik niet moest?' vroeg ze. 'Als ik net als je broer aan de universiteit studeerde, zou ik zelfs in de vakantie niet terugkomen. Ik niet. Ik wil in een grote, opwindende stad wonen die nooit slaapt, een stad met heel veel licht en altijd party's, verkeer en lawaai en mensen, een stad waar zoveel gebeurt dat je niet weet of je naar het noorden of naar het zuiden van de stad zal gaan. Jij niet?'

Ze straalde zo'n enthousiasme uit dat het leek of ze de macht bezat ons op een vliegend tapijt mee te voeren naar haar magische metropool. Ze strekte haar armen uit en draaide zich zo snel om dat ze

duizelig werd en bijna omviel, zodat ik moest lachen. Ik had in Yonkers gewoond, dat dicht bij New York City lag, en vond niet dat het protestadsleven zo betoverend was als zij dacht, maar ik stemde in met alles wat ze zei omdat ik niets liever wilde dan haar beste vriendin te zijn en graag luisterde naar haar fantasieën en dromen.

Ik was erg dankbaar dat we dit huis hadden, deze zolder, dit toneel waarop we onze ideeën konden uitbeelden of vergeelde foto's bekijken van jonge mannen en vrouwen, en romantische verhalen over ze verzinnen. Deze was in het kraambed gestorven; die pleegde zelfmoord toen haar geliefde haar had verraden of haar vader haar had verboden met hem te trouwen. Karen zat nooit verlegen om een plot of een naam. Al haar verhalen waren romantisch, maar droevig. Ze leek vertellingen en personages zomaar uit de zoldermuren te kunnen plukken.

Ik ging echt geloven dat het verblijf in ons nest iets magisch had, iets dat ons hielp met gemak uit onze fantasieën te kunnen putten. Er hingen slechts twee kale gloeilampen aan de zoldering, die de ruimte grillig verlichtten, maar Karen klaagde daar niet over. Ze zei dat ze hield van de spookachtige, geheimzinnige sfeer die ze schiepen, en ik deed mijn uiterste best hetzelfde te voelen als zij. Het aantrekken van de oude kleren, het zitten tussen al die oude dingen, gaf ons de inspiratie om te fantaseren en te plannen; haar meer dan mij, maar ik leerde snel om op haar te lijken en liet mijn fantasie de vrije loop.

Ik vertelde het haar.

'Ja, waarom niet?' vroeg ze. Ze sloeg haar ogen op en keek alsof we op een toneel stonden. 'Per slot is het onze fantasie die ons bevrijdt van de ketenen en de zware last van onze duffe werkelijkheid. Kom, dromen en fantasieën, verras me.'

Ze kon met zoveel dramatische kracht uitspraken doen en gebaren maken dat ik haar slechts kon aanstaren en verwonderd glimlachen. Ik zei dat ze zich op moest geven voor de toneeluitvoeringen van school. Ze trok een gezicht.

'En me laten beperken door andermans visie, plot, personages? Nooit,' zei ze. 'We moeten altijd vrije geesten blijven. Jouw huis, ons nest, is het enige toneel waarop ik wil spelen.'

Ons nieuwe huis stond in Church Road in Sandburg, New York. Een gehucht, dat volgens Karen de theorie geloofwaardig maakte dat er een kalmerend middel in het grondwater was gesijpeld. Karen zei dat er in het woordenboek een foto van Sandburg stond naast het woord *slaperig*.

‘De mensen hier moeten wakker worden gemaakt om ze te vertellen dat ze wakker zijn,’ zei ze.

‘Misschien heet het daarom Sandburg, naar Klaas Vaak die zand in je ogen strooit,’ voegde ik eraan toe. Zoals altijd deed ik mijn best haar vernuft te evenaren.

‘Nee, niemand was ooit zo creatief. Het is genoemd naar de naburige kreek. Trouwens, over namen gesproken, ik vind jouw naam mooi.’

‘Mijn naam? Waarom?’

‘Ik benijd mensen met ongewone namen. Zipporah. Het bewijst dat je ouders niet lui waren toen het op naamgeving aankwam. Mijn naam is zo algemeen, dat mijn ouders Tarzan en Jane hadden kunnen imiteren en me *Girl* noemen. Veel verschil zou het niet hebben gemaakt.’ Ze trok haar mondhoeken vol afkeer omlaag. Ik kon me niet voorstellen dat iemand als zij in welk opzicht dan ook ontevreden kon zijn over zichzelf.

‘Zo algemeen is hij niet. Ik hou van je naam. Die van mij is te lang om uit te spreken.’

‘O nee, hoor. Laat niemand je ooit Zip noemen,’ waarschuwde ze me. ‘Dat klinkt alsof je niks voorstelt, of je een nul bent, en jij bent geen nul.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’ Hoe was ze zo snel tot die conclusie gekomen? Ik was niet bepaald het populaire meisje bij de jongens en meisjes van mijn laatste school. Ik had zelfs geen enkele brief of telefoontje gekregen van ook maar één enkele oude vriendin.

‘O, ik heb een ingebouwde detector voor onbenulligen. Ik zal ze je aanwijzen op onze school. Dan zul je zien dat ik ze onmiddellijk kan herkennen.’

Ik had er niet lang voor nodig om te geloven dat ze dat inderdaad

kon. Iedereen die ze niet aardig vond, vond ik ook niet aardig. Als ze iemand een braneschopper vond, vond ik dat ook.

Karen en ik waren toen allebei vijftien, minder dan een jaar verwijderd van het halen van ons juniorenrijbewijs. Zij was twee maanden ouder. Als we goede cijfers kregen voor de rijvaardigheidskursus van highschool, konden we met zeventien jaar in het bezit zijn van ons seniorenrijbewijs, wat betekende dat we in het donker mochten rijden en korting kregen op de autoverzekering. Dat was allemaal belangrijker voor mij dan voor haar, omdat ik erop vertrouwde dat ik uiteindelijk mijn eigen auto zou hebben. Jesse had zijn eigen auto, een eindexamencadeau, dus ik nam aan dat ik er ook een zou krijgen.

We hadden het voortdurend over onze rijbewijzen en een auto, droomden van de plaatsen die we zouden bezoeken en de lol die we zouden maken. Soms fantaseerden we in ons nest dat we in mijn auto reden. Dan zaten we op de oude bank, en terwijl ik net deed alsof ik reed, maakte zij me attent op de omgeving in Boston of New Orleans, en vooral Californië, riep de namen af van beroemde gebouwen, bruggen en standbeelden. We raadpleegden reisbrochures en verbeeldden ons dat we een komende vakantie planden.

We beschouwden een rijbewijs als een paspoort voor de volwassenheid. Zodra je je rijbewijs had, veranderde je imago onder je leeftijdgenoten en zelfs onder volwassenen. Je had het gezag over een metalen monster, het vermogen om naar believen grote afstanden af te leggen, en je kon onderweg met een knikje iemand een plaats in je auto aanbieden, zelfs iemand die ouder was dan jij, en aan je verplichten.

‘Natuurlijk hebben we geen auto nodig om in Sandburg rond te rijden,’ zei Karen. ‘Het is zo klein dat het bord met “U verlaat nu Sandburg, Graag tot een volgende keer”, aan de achterkant staat van het bord “Welkom in Sandburg”.’

Toen ik Jesse vertelde wat Karen had gezegd, moest hij heel hard lachen en zei dat hij zou proberen zo’n bord te maken en dat in zijn kamer in het studentenhuis zou ophangen. Hij was zo enthousiast

over het idee dat ik wilde dat ik het gezegd had, vooral na zijn opmerking: ‘Je vriendin is heel slim en niet alleen maar mooi.’

Het denkbeeldige bord was niet zo erg overdreven. Er was maar één verkeerslicht in het hele dorp. Het bevond zich in het centrum waar de twee hoofdstraten bijeenkwamen en een T vormden. Omdat het een vakantieplaats was voor de zomer, werd het verkeerslicht in de herfst, winter en lente veranderd in een knipperlicht, dat vaker genegeerd werd dan dat er gehoor aan werd gegeven. Als Sparky – de vijfjaar oude kruising tussen een Duitse herder en een collie van Ron Black, de eigenaar van Black’s Café – kon praten, zou hij kunnen getuigen tegen driekwart van de zogenaamde keurige burgers die het rode licht negeerden. Als Sparky languit op het trottoir lag, merkten Karen en ik dat hij altijd zijn kop van zijn poten tilde zodra er een auto door het stoplicht reed. Het leek of hij het kentekennummer in zijn geheugen prentte.

We moesten erom lachen. We lachten heel vaak in die tijd, om onszelf, ons dorp, onze bureu. Er was zoveel dat ons amuseerde. Bijvoorbeeld de manier waarop Al Peron, die de meeste huizen in het dorp bezat, op het dak van een van zijn gebouwen paradeerde, met over elkaar geslagen armen, kin in de lucht, alsof hij de kasteelheer was die zijn blik liet gaan over zijn bezittingen. We noemden hem Onze Eigen Mussolini omdat hij op de Italiaanse dictator leek zoals die stond afgebeeld in ons geschiedenisboek. We giechelden om de wijze waarop mevrouw Krass, wier man eigenaar was van de vismarkt, tijdens het lopen heen en weer zwaaide als een zwemmende vis. Straatkatten volgden haar op de voet, alsof ze verwachtten dat er elk moment wat verse tonijn uit haar zakken zou vallen.

We lachten om meneer Buster, de postbeambte, wiens adamsappel als een jojo op en neer ging als hij je vraag om postzegels herhaalde en noteerde in een kleine blocnote voor hij ze je overhandigde. En we schudden ons hoofd om het Langer Dairy-gebouw, dat naar links helde en door Karen de Scheve Toren van Sandburg werd genoemd.

‘Als er te veel klanten aan één kant staan, zou hij weleens om

kunnen vallen,' verklaarde ze. Mevrouw Langer keek verbaasd op en vroeg zich af waarom Karen en ik zo gilden en van de ene kant naar de andere holden als er mensen na ons binnenkwamen.

Karen en ik observeerden alle kleine dingen in ons dorp die niemand anders scheen op te merken of te interesseren. Ik begon me af te vragen of wij werkelijk een panoramische kijk hadden op alles en ver boven onze wereld zweefden. Altijd als ik iets vertelde over wat Karen en mij was opgevallen, zei mijn moeder of mijn vader: 'Is het heus? Daar heb ik nooit aan gedacht', of: 'Dat heb ik me nooit gerealiseerd'. Misschien gaat de blik van volwassenen te diep, dacht ik, en ontgaat hun wat zich vlak onder hun neus bevindt. Vroeger waren ze net als wij en zagen wat wij zagen, maar ze vergaten het.

Karen was het met me eens.

Het was Karens idee om al die inzichten en ontdekkingen een keer op te schrijven, omdat het een bepaalde vorm van geschiedenis schrijven was, onze persoonlijke geschiedenis, en we net als onze ouders zouden worden, vergeetachtig, verstrooid.

'Jaren en jaren later, als we allebei getrouwd zijn en hopen kinderen hebben die jammerend en krijsend aan onze rokken hangen, en we eruitzien als een ouwe tang met een sigaret in onze mondhoek, zullen we vertederd en weemoedig hieraan terugdenken, ook al steken we er nu de draak mee,' zei ze. 'Daarom is het zo belangrijk.'

Het klonk inderdaad belangrijk genoeg om te noteren, maar we hebben dat boek nooit geschreven. We praatten er wel vaak over. Later, toen we niet veel anders te doen hadden, brachten we een deel van onze tijd door met herinneringen, alsof we al achter in de zeventig waren en nostalgisch terugblikten op onze jeugd.

Zo snel ging die voor ons beiden verloren.

I

Leven in een fantasie

Mijn moeder, mijn vader en ik namen half augustus 1962 onze intrek in het Doralhuis. Jesse was de dag ervoor vertrokken naar de universiteit en ik was zo jaloers dat ik wel kon huilen. Ik denk dat hij me daarom opdroeg voor zijn spullen te zorgen. Anders dan veel vriendinnen van me die broers hadden, maakten mijn broer en ik nooit ruzie. Hij plaagde me wanneer hij maar kon, maar hij was nooit gemeen tegen me en altijd heel beschermend. Hij stond op de erelijst van leerlingen en was de ster van het honkbalteam van onze high-school. De universiteit in Michigan schonk hem zelfs een beurs om in het studententeam te spelen.

Het kon hem niet zoveel schelen welke kamer hij in ons nieuwe huis zou krijgen en nam de kamer die tegenover de mijne lag en ongeveer even groot was. Hij zei dat ik voor zijn kostbare postzegelverzameling moest zorgen, die uit bijna twaalf dikke albums bestond. Hij bewaarde ze in een doos onder in zijn kast.

‘Als er brand uitbreekt of het dak lekt,’ zei hij, ‘zorg dan eerst voor die albums voor je iets anders pakt. Op een dag zullen ze meer waard zijn dan het huis.’

Ik vroeg aan mijn vader of dat waar was, en hij zei: ‘Dat is best mogelijk. Hij heeft veel research gedaan op dat gebied en hij verzamelt al postzegels sinds hij er een kon opplakken.’

Mijn respect voor Jesse groeide. Hoe kon iemand van zijn leeftijd iets verzamelen dat meer waard zou zijn dan ons hele huis? Dat vereiste veel inzicht, een grote intelligentie. Ik vroeg me af hoe het kon dat we dezelfde ouders hadden; hij was immers veel intelligenter dan ik.

Aan de andere kant hadden we volgens mijn moeder niet zo bar veel betaald voor het huis. Ze zei dat het een ‘koopje’ was en ik dacht dat mijn vader daarom die opmerking had gemaakt over Jesses postzegelverzameling. Het onregelmatig gebouwde Queen Anne-huis van twee verdiepingen had een veranda die om het hele huis heen liep, een fundering van veldsteen, een souterrain met een lemen vloer en een zolder over bijna de hele lengte en breedte van het hoofdbouw. De vleugels die in de laatste veertig jaren waren aangebouwd wekten de indruk dat het huis zich zelfstandig uitbreidde. Mijn ouders werden er verliefd op ondanks de huiveringwekkende geschiedenis en het grillige ontwerp.

‘Het heeft karakter,’ zei mijn vader. Hij zag het huis als mannelijk, op leeftijd maar gedistingeerd, met wijsheid in zijn bekleding en zijn muren, alsof het de belangrijkste dingen van de wereld in zich had opgenomen en die in rustige nachten aan ons in onze slaap zou overdragen. Per slot stond het stoer op een lage heuvel naast de weg, waardoor het leek of degene die erin woonde heer en meester was over alles eromheen. Mijn vader hield zelfs van het gebarsten macadam van de oprit, omdat de groeven ‘leken op de karakteristieke rimpels in het gezicht van een oude man’. Hij zwoer dat hij de weg nooit opnieuw zou laten plaveien.

Mijn moeder zag het huis als vrouwelijk en vol charme, waarvan de Queen Anne-architectuur haar deed denken aan een vrouw die van de ene stijl of mode naar de andere fladderde, een beetje van dit en een beetje van dat wilde. De luiken voor de paneelramen leken op ‘wenkbrauwen’ en ze beweerde hij hoog en bij laag dat ze de ramen naar haar had zien ‘knipogen’ als de zon wegzonk achter de dichtbebladerde eiken, esdoorns en notenbomen die het terrein aan drie kanten omzoomden. Ze werd onmiddellijk verliefd op de zitkamer, omdat hij zich onderscheidde van de woonkamer. Ze zei dat het een ruimte was waar de diverse meesteressen van het huis in hun schommelstoel hadden zitten haken als hun vriendinnen op bezoek waren en ze nieuwtjes met elkaar uitwisselden.

‘Denk eens aan al het fascinerende gebabbel dat die muren moe-

ten hebben gehoord,' zei ze tegen me. De manier waarop ze het zei gaf me het gevoel dat ze op een of andere manier 's avonds laat de gefluisterde echo's van het gekwebbel kon horen. Ze zwoer dat ze het zo vrouwelijk zou laten klinken dat mijn vader of mijn broer zou denken dat hij zich in de kleedkamer van een vrouw bevond als een van beiden het waagde om binnen te komen.

Mijn moeder zag allerlei mogelijkheden voor renovaties, al had ze geen enkele ervaring met decoreren, ontwerpen of architectuur. Dat weerhield haar er niet van om zich enthousiast te storten op nieuwe ramen, vloeren en behang. Ik bewonderde haar om haar zelfvertrouwen en moed. Ik hoopte dat ik op haar zou lijken. Ze was gediplomeerd verpleegkundige, gespecialiseerd in hartziekten nog voordat de meeste ziekenhuizen een speciale hartbewakingsunit hadden. Ze hoefde nooit moeite te doen om een baan te krijgen.

Mijn moeder deed haar uiterste best om onze verhuizing naar Sandburg vroeg genoeg te laten plaatsvinden om mij de tijd te geven gewend te raken op mijn nieuwe school. Het was een van de voorwaarden waarmee ze mijn vader confronteerde toen hij vertelde over zijn kans bij een groeiend advocatenkantoor in het gebied van de Catskills en zijn wens om het anker te lichten en zich in Sandburg te vestigen, omdat de huizen en de grond daar nog redelijk goedkoop waren. Haar leven en hun sociale en professionele bestaan verstoren was tot daaraan toe, maar hij moest niet aan mijn opleiding komen. Over Jesse hoefde ze zich geen zorgen te maken, want die was goed op weg, maar ze maakte zich erg bezorgd over mij.

Mijn vader had haar reactie verwacht. Het was typerend voor hem om net te doen alsof hij niet aan die dingen dacht en dan snel toe te geven. Het was een spelletje dat ze met elkaar speelden, een soort liefdevolle schermutseling over alles, van een nieuw aan te schaffen apparaat tot een nieuwe auto of een familiebezoek. Mijn moeder voerde haar argumenten aan, hij bood symbolische tegenstand, om later te onthullen dat hij al stappen had ondernomen om precies dát te doen wat ze verlangde. Hij kende haar zo goed, en ik denk dat zij

hem ook kende, maar slim genoeg was om hem de schijn te gunnen dat hij degene was die het besluit had genomen.

Niets van dat alles had iets te maken met bedrog of achterbaktheid. Alles kwam voort uit een intense liefde en respect voor elkaar. Ik was me ervan bewust, maar waardeerde het niet zoals Karen deed als ze hen observeerde en vergeleek met haar eigen ouders. Mijn ouders waren lief en hartelijk, beëindigden een twistgesprek of een verhitte discussie altijd met een kus om elkaar gerust te stellen en, als Jesse of ik erbij was, ons gerust te stellen dat alles goed ging.

‘Ik wou dat ik je zusje was,’ zei Karen meer dan eens. ‘Ik wou dat ik jouw ouders had.’

In het begin van onze omgang gaf ik als antwoord ‘Ik ook’, al had ik haar eigenlijk liever als vriendin. Zussen worden te veel met elkaar vergeleken, en ik dacht niet dat ik qua uiterlijk tegen haar op kon. Ik vond dat mijn ogen te ver uit elkaar stonden en mijn mond een beetje scheef was. Natuurlijk vond mijn moeder me een maffe tiener als ik daarover klaagde.

‘Je ziet er heel lief uit,’ zei ze dan.

Karen was het soort meisje dat er heel lief uitzag tot ze veertien of vijftien was, om toen plotseling op te bloeien tot een mooie jonge vrouw. Haar lichaam scheen van de ene dag op de andere te willen voldoen aan de eisen van onze sekse. Haar spijkerbroek zat strakker om haar billen en haar boezem werd voller, haar borsten werden ronder. Ik zal nooit die middag op school vergeten, vlak voor Thanksgiving, toen ze in de gang langs me liep en fluisterde: ‘Raad eens wat me vanmorgen is opgevallen?’

‘Wat dan?’ vroeg ik. We liepen allebei door. Ik glimlachte heimelijk, maar keek strak voor me uit. We wisselden woorden als estafettelopers het stokje.

‘Mijn décolleté. De gleuf tussen mijn borsten is duidelijker dieper geworden,’ zei ze en ging sneller lopen.

Ik herinner me dat ik me onmiddellijk lichter voelde worden. Het was alsof ik gevuld werd met helium en op het punt stond op te stijgen naar het plafond. Ze liep voor me uit, met enigszins gebogen

hoofd, maar ik aarzelde om haar in te halen omdat ik niet wist wat ik moest zeggen.

Gefeliciteerd? Wat leuk voor je? Bof jij even? Wanneer zou ik een diepere gleuf zien, als dat al ooit zou gebeuren?

Ik wilde niet jaloers klinken, maar het was wél wat ik voelde. Nog maar kortgeleden waren we vaker gaan praten over ons lichaam en ons uiterlijk. Ik was doodsbang om op de achtergrond te raken, als iemand op de achterste rij in het koor, terwijl Karen als een ster in de spotlights vooraan op het toneel stond voor het oog van alle jongens.

Ze kwam ons klaslokaal binnen, bleef even staan en met een glimlach naar mij bewoog ze haar schouders om de aandacht te vestigen op die gleuf tussen haar borsten. Een paar oudere jongens zagen het en sperden hun ogen open.

'Venez, mon animal de compagnie,' riep ze naar mij, wat betekende: 'Kom, knuffeldier.'

We hadden allebei Frans gekozen als keuzetaal. Het ging haar een stuk gemakkelijker af dan mij. In die tijd boden de openbare scholen nog onderwijs in een vreemde taal en we konden kiezen tussen Spaans en Frans. Het was in feite een voorwaarde voor het behalen van het diploma. Jesse had Frans gekozen en kon het goed lezen, en altijd als hij thuis was oefende hij met Karen. Ze spraken zo snel met elkaar dat ik me een buitenstaander voelde. Uiteindelijk schaften de scholen die eis af. Wegens het krappe budget bezuinigden ze op de docenten in vreemde talen toen ze ontdekten dat iedereen op aarde, zelfs de Fransen, Engels wilde leren, dus hoefden we ons niet langer druk te maken. Tenminste, dat zegt mijn vader.

'Bonjour, ma jolie,' zei Karen elke ochtend als we elkaar begroetten in de schoolbus.

'Bonjour, mademoiselle Amérique,' antwoordde ik dan, wat betekende: 'Goedemorgen, miss Amerika.'

De andere leerlingen in de bus vonden ons een stel malloten omdat we daarna een giechelbui kregen of omdat we als pauwen over het middenpad paradeerden bij het uitstappen, waarbij we een nieu-

we Franse zin oefenden. Waar we ook waren, we traden altijd op als een duo.

Van begin af aan voelden Karen en ik ons tot elkaar aangetrokken omdat we veel gemeen hadden en ons niet op ons gemak voelden met de diverse groepen die zich vormden in onze school en ons dorp. Ik had algauw door dat Karen niet geliefd was bij de meisjes op school. Dat verbaasde me, want in mijn ogen was ze perfect. Niemand waardeerde haar zoals ik. Ze had hier en daar een paar kennissen maar geen innige vriendschap, het soort dat sommige meisjes op een Siamese tweeling deed lijken. Ze lachten om dezelfde dingen, hadden een hekel aan dezelfde dingen en werden van week tot week verliefd op dezelfde jongen, afhankelijk, zoals Karen placht te zeggen, ‘van de fase van de maan’. Wij waren bijna net zo, maar er was altijd verschil, en zoals Karen zo graag zei: *‘Vive la différence.’*

Ik veronderstel dat we allebei een beetje eigenaardig waren en net genoeg neigden naar het onverwachte en ongewone om wantrouwen te wekken bij onze leeftijdgenoten. We vonden het belangrijk om origineel te zijn. Karen kwam met het idee dat we twee delen moesten zijn van één geheel.

‘Wat we zullen doen is dingen delen op een manier zoals andere meisjes nooit zouden doen,’ vertelde ze me.

‘Zoals?’

‘Oorbellen bijvoorbeeld. Hier,’ zei ze en haalde een van haar oorbellen uit haar oor. ‘Draag jij die in je rechteroor, dan draag ik deze in mijn linkeroor.’

Het leek grappig, maar het viel niemand op, dus stelde ze voor om schoenen te delen omdat we dezelfde maat hadden. Ik zou haar rechterschoen dragen en zij mijn linkerschoen. We ruilden elke ochtend in de bus. Dat trok ieders aandacht en als ze ons ernaar vroegen, antwoordde Karen: ‘We worden spirituele zussen, twee lichamen, één hart.’

Veel verbaasde gezichten waren het gevolg, en uitroepen van ‘Hè?’ of ‘Wat?’ en dan een hoofdschudden.

Om de dag verzon Karen een nieuw idee om te verduidelijken wat

ze hun vertelde. We deelden blouse en rok-combinaties, sokken, sandwiches, in feite alles wat we in tweeën konden delen. We oefenden zelfs in het afmaken van elkaars antwoorden in de klas. Ik begon, stopte, en keek naar haar en als ze knipoogde, glimlachte ik en vulde zij de rest van het antwoord aan. Sommige leraren ergerden zich, maar de meesten vonden het amusant. Ze namen onze capriolen lang niet zo serieus als onze medeleerlingen.

‘Misschien zetten deze twee een nieuwe trend,’ merkte mevrouw Cohen eens op tijdens een wiskundeles, toen we op school kwamen en Karens rechteroog en mijn linkeroog was opgemaakt en iedereen ons uitlachte.

Natuurlijk vond ik dat iedereen toleranter hoorde te zijn over onze pogingen om ‘anders’ te zijn, vooral ten opzichte van mij. Ik was onzeker, nog steeds gevangen tussen uniseks, zelfs jongensachtigheid, en opkomende vrouwelijkheid. Mijn menstruatie begon pas laat. Ik was als een hardloper die het startschot gemist heeft en harder moet lopen om de anderen in te halen. Ik bleef ’s nachts op om te wachten tot het meisje in me tevoorschijn zou komen, bijna alsof er een levend wezen onder mijn huid school. Ik wilde het dwingen. Met gesloten ogen psalmodieerde ik: ‘Zorg voor grotere borsten. Verlies al het babyvet. Word zachter en gewelfder.’ Ik vond dat ik nog niet voldoende vrouw was, maar ook niet langer alleen maar een meisje. Wat was ik? Wanneer zou ik het weten, het net zo zeker weten als Karen?

Ik was zelfs jaloers op de meisjes die Karen minachtte, omdat ze zo zelfverzekerd leken ten aanzien van wie ze waren. Ik deed mijn best dat voor haar te verbergen. Ze wilde niets van hun wereld weten. Ze maakte zich al snel de Franse uitdrukking *petite bourgeoisie* eigen, een bekrompen vrouw uit de middenstand. En de middenstand was iets waarop ze neerkeek.

Ze wilde niet roddelen en giechelen of iemands vertrouwen beschamen. Ze weigerde mee te doen aan een groepsveroordeling van een ander meisje alleen om bij de club te kunnen horen. Ze liet een ander nooit haar lippenstift gebruiken of gaf toe dat ze verliefd

was op een of andere jongen, althans tegen niemand anders dan tegen mij. Het gevolg was dat ze niet werd uitgenodigd voor een party of voor een film en pizza. Dus was het niet meer dan logisch dat wij samen optrokken; voor de meeste dingen werd ik ook niet uitgenodigd.

‘Trek het je niet aan,’ zei Karen voor ik mijn beklag kon doen over ons sociale isolement. ‘Je wordt eerder bekend door de vijanden die je maakt dan door de vrienden die je hebt. In werkelijkheid benijden ze ons allemaal. Ze zouden half zo creatief willen zijn en half zoveel lol hebben. Ze vreten zich op van jaloezie.’

Was dat zo? vroeg ik me af. Het was waar dat Karen steeds mooier werd en intelligent en geestig was, maar zou een van de andere meisjes echt zo willen zijn als zij, met haar willen ruilen, haar leven leiden?

Karens vader was aan een hartaanval overleden toen hij begin dertig was en had haar en haar moeder achtergelaten met een ontoereikende levensverzekering en onvoldoende inkomen. In tegenstelling tot mijn moeder, had de moeder van Karen geen universitaire studie gevolgd. Ze had als secretaresse gewerkt bij een houthandel, waar ze Karens vader, Dave Stoker, had leren kennen. Hij was van plan een eigen bouwbedrijf op te richten, maar in die tijd was hij een contractarbeider en had hij zelfs geen vaste baan. Hij legde nooit voldoende geld opzij of wist een reputatie op te bouwen om een goede baan te krijgen. Karen was pas tien toen hij stierf. Na zijn dood worstelden haar moeder en zij twee jaar lang met hun financiën. Ten slotte accepteerde haar moeder een baan bij Pearson’s Pharmacy en trouwde een jaar later met Harry Pearson, de zoon van Aaron Pearson, die aan de Fordham University was afgestudeerd als apotheker en toen zijn vader was gestorven diens apotheek had overgenomen.

Karen vertelde me: ‘Alle eenden stonden in een rij te kwaken en te kwaken omdat mijn moeder bijna zeven jaar ouder was dan Harry. Ze dachten allemaal dat ze had geïntrigeerd en gepland om hem in haar netten te verstrikken. Zijn moeder raakte in een diepe depressie, alsof ze wegzakte in drijfzand. Ze wist zich er nooit uit te bevrij-

den en twee jaar later stierf ze aan een beroerte. Iedereen gaf mijn moeder de schuld. Zelfs Harry.'

'Hoe kón hij?' vroeg ik.

'O, doodsimpel,' antwoordde ze. 'Hij kwam tot de conclusie dat de geruchten misschien juist waren. In feite was ze een heks en had ze hem betoverd.'

'Dat meen je niet! Een heks?'

'Ja. En je weet ook waarom,' bracht ze me in herinnering. Ze zweeg even om een brok verdriet in haar keel weg te slikken en ging toen verder. 'Hij gaf haar de schuld van alles wat onaangenaam was in zijn leven, vooral van mij. Al meteen in het begin had ik hem verteld dat ik het met zijn moeder eens was dat hij niet met mijn moeder moest trouwen. Ik zei het niet in haar aanwezigheid, maar ik zei het, en hij wist het, wist dat ik hem nooit als vader zou accepteren, al deed hij nog zo zijn best.'

Karen had geweigerd hem toe te staan haar te adopteren, dus behield ze de naam Karen Stoker, ook al was de naam van haar moeder veranderd in Darlene Pearson. Als een leraar of wie dan ook zich vergiste en haar Karen Pearson noemde, corrigeerde ze hem of haar zo heftig dat het hun de opmerking ontlokte: "O, neem me niet kwalijk dat ik besta", of zoiets.

'Sommige mensen hoort het kwalijk genomen te worden dat ze bestaan,' zei Karen.

Ik was het met haar eens. We waren het bijna altijd met elkaar eens. We hadden dat comfortabele punt bereikt waarop we alle zelfverdediging konden laten varen en onze ziel blootgeven zonder angst of gêne. We plaagden elkaar maar beledigden elkaar nooit, en als we weleens in de fout gingen en iets deden dat de ander van streek bracht, bleven we meestal excuus na excuus opratelen, tot de ander om genade smeekte. Tenminste, zo waren we voordat onze wereld in verwarring raakte.

De reis die ons daarheen zou voeren begon met simpele gebaren en lachjes als we in dezelfde ruimte waren: het klaslokaal, de kantine, de gangen, of de straten van Sandburg. We hoorden of zagen

allebei iets en keken elkaar dan aan en haalden onze schouders op, glimlachten, rolden met onze ogen of staarden elkaar niet-begrijpend aan, wat voldoende uitdrukte.

Het was alsof we elkaars innerlijk aanspoorden om te zien waar de overeenkomsten en sympathieën lagen. We moesten weten hoeveel we op elkaar leken en hoeveel daarvan we elkaar wilden bekennen. Vertrouwen kwam bijna als vanzelf. We lachten in koor, weerkaatsen elkaars wensdromen en weerspiegelden elkaars gevoelens.

Ik wist dat jongens altijd achterdochtig waren jegens Karen. Ik wist ook dat de meesten van hen ook heimelijk verliefd op haar waren, maar bang om het te bekennen, omdat ze hun een gevoel van minderwaardigheid gaf als ze haar op school benaderden. Ze werden gekwetst in hun mannelijke ego, misschien onherstelbaar. Ik dacht dat ze om dat te compenseren, verhalen verzonnen over haar promiscuïteit; de een beweerde dit en de ander gooide er nog een schepje bovenop. Er stroomde altijd iets van geroddel als een riool onder onze voeten.

Op een dag, slechts een paar maanden nadat ik op school was gekomen, nam Alice Bucci, toen er niemand in de buurt was, me mee naar het jongenstoilet om me een paar van de smerige dingen te laten zien die jongens over Karen op de muren van de wc-hokjes hadden geschreven. Haar broer was een van de auteurs.

‘Allemaal leugens,’ verklaarde ik onmiddellijk. Ik probeerde niet te laten merken hoe geschokt ik was over de benamingen en beweringen.

‘Hoe weet jij dat? Je bent hier nog niet lang genoeg en je woont niet bij haar,’ reageerde ze. ‘Een hoop mensen doen een hoop dingen in het geheim. Zelfs hun ouders weten het niet. Ik zou haar maar dumpen voordat jij ook een slechte reputatie krijgt.’

Iedereen probeerde me altijd te beletten Karens vriendin te zijn.

‘Zolang je met haar omgaat, ben je een onbenul,’ zei Alice.

‘Ik ben liever niemand met Karen dan iemand met jou,’ antwoordde ik.

‘Doe wat je niet laten kunt,’ zei ze en briefde ons gesprek aan de anderen over.

‘Zipporah Onbenul,’ noemden ze me en deden toen net of ik onzichtbaar was door tegen me aan te lopen.

Ironisch genoeg zou dat alles veranderen. Op een ochtend zou ik wakker worden en merken dat ik het populairste meisje op school was.

‘Vertel me over haar,’ zouden ze smeken.

Maar dat zou pas gebeuren als het slaperige dorp hardhandig uit zijn slaap werd gerukt en geconfronteerd met het meest opzienbarende en schokkende schandaal in zijn moderne geschiedenis. Dingen zoals dit gebeurden alleen buiten de muren van deze idyllische gemeenschap, alleen met stadsmensen. Het was of je op een eiland leefde. In ons kleine dorpje was in het begin van de jaren zestig zelfs een echtscheiding een zeldzaamheid. Overspel werd alleen fluisterend bekend. Het ergste wat tieners uithaalden heette nog steeds kattenkwaad. Een psychiater was even zeldzaam als een albino. Scholen hadden counselors die zich meer bezighielden met het indelen van klassen en het aanbevelen van universiteiten dan met psychologische bijstand.

Mensen sloten hun voordeur of auto niet af. Iemand die probeerde zijn brood te verdienen met een particuliere beveiligingsdienst bevond zich aan de rand van een faillissement. Politiemensen hadden vaak een bijbaantje. Deskundige rechercheurs kwamen uitsluitend van de staatspolitie. Er was geen radarapparatuur om mensen te controleren. We konden ’s avonds laat zonder angst in donkere straten lopen. Kinderen van mijn leeftijd liften nog steeds en reden mee met vreemden. Lachjes en uitnodigingen waren voor het merendeel nog onschuldig en oprecht.

Als ik mijn kleinkinderen tegenwoordig vertel over die wereld, denken ze dat ik fantaseer.

Misschien doe ik dat wel.

Misschien kwamen we daarom zo in moeilijkheden. We leefden in een fantasie en het drong nooit echt tot ons door dat we dat deden.

Van Virginia Andrews® zijn de volgende boeken verschenen:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgten juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Hudson-serie: Als een regenbui, Een bliksemflits, Het oog van de storm, Voorbij de regenboog

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: De inleiding: Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgten blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Tweede druk, maart 2009

Oorspronkelijke titel: *Secrets in the Attic*

Original English language edition © 2007 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York
V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2008 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Kern, De Fontein bv, Postbus 1, 3740 AA Baarn

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Mesika Design, Hilversum

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1116 6

NUR 335

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.virginia-andrews.nl

www.dekern.nl